

вие на Христос (злото, войните, страданията и др.). След пришествието ще се установи хилядолетното управление на Земята на завърналия се Христос. Всички, включително и възкръснали-те праведни, ще живеят в него като в рая, както по времето на Адам и Ева. В света ще има две столици – Йерусалим и в Америка. В края на това царство ще има война между Божия народ и Сатаната и последвалите го хора. След това ще настъпи Страшният съд. Съдници ще бъдат Христос, апостолите и пророците. На него ще бъдат изправени всички – както живелите в хилядолетното царство, така и възкръсналите в този момент неправедни и грешници. Истинските “светии от последните дни”, които са спазвали всички повели на Евангелието, ще отидат в Небесното царство. Тези, които не са мормони, ще отидат в Земното царство. Тези, които са водили греховен живот, ще живеят в Телесното царство. А тези, които са последвали Сатаната, ще бъдат във “външната тъмница”.

Мормоните, които ще отидат на Небесното царство, са станали вече подобни на Небесния Отец и ще живеят вечен живот заедно с него и с Христос. Това означава да живеят със семействата си, да имат пълна власт и сила, да знаят всичко, да бъдат съвършени.

Този стремеж на мормоните да се доближат и сравнят с Бога е много характерен за тях, не само като учение, но и като начин на живот. Тяхна е известната фраза: “Какъвто е сега човекът, Бог е бил някога, какъвто е сега Бог, човекът може да бъде някога.” Това е т. н. “доктрина за вечния прогрес”.

Според учението на мормоните, за да се постигне целта на техния живот, е много важно да се спазват законите и повелите на Евангелието. Това изисква от тях: вяра в Бога; покаяние; кръщение; приемане на дара на Св. Дух – посредством полагане на ръце от свещенослужителя в храма над главата на вярващия; приемане даровете на Св. Дух – говорене на чужди езици, мъдрост и познание, учителстване, пророчество, лекуване, чудотворство и др.; спазване на неделата като празник; честност; даване на данък и дарения; проповядване на Евангелието и послушание. От вярващите се изисква да спазват Божия закон за здравето – да не употребяват алкохол, цигари, кафе, чай, наркотици, да спортуват. Изисква се от тях да развиват своите таланти и способности. Голямо е вниманието към семейството, което трябва

да бъде здраво и добро, изпълнено с любов и взаимна отговорност. Според Закона за половата чистота са абсолютно забранени извънбрачните връзки и прелюбодеянието се смята за тежко престъпление. За мормоните не вярата, а делата са по-важни за спасението им.

Според тях тези, които са умрели и не са били мормони, могат да бъдат спасени от живите им близки, ако изпълнят за тях обредите “кръщаване на умрелите” и “брак за вечни времена”. Това им осигурява отиването в Царството небесно. Кръщението на живи хора за спасението на мъртвите е задължително за всички мормони. За целта от тях се иска да издирят имената, местата и рождените дати на починалите си близки, да ги предоставят на специални длъжностни лица от църквата и да участват лично (или чрез други лица в храма) в съответните обреди за своите роднини.

Мормоните смятат, че християнската църква е изменила на учението на Библията и на нейните изисквания относно устройството ѝ. Смит учи, че свещеничеството най-напред е дадено от Иисус на Мойсей, а той – на Аарон чрез полагане на ръце върху главата. Христос основава Църквата, но след неговото възкресение водачите и апостолите са избити, появяват се лъжеучения и Църквата на Христос престава да съществува.

Небесният Отец избира Джоузеф Смит да възстанови истинското Евангелие и Църквата. През 1829 г. на Земята идва Йоан Кръстител и дава свещеничеството на Аарон (низшето свещеничество) на Смит и Оливър Каудери. След това на Земята идват апостолите Петър, Яков и Йоан, които дават на двамата и свещеничеството на Мелхиседек (висшето свещеничество). По този начин е осигурена, с посредничеството на Бога, връзката между Църквата на Христос и тази на Джоузеф Смит. Църквата е възстановена на 6 април 1830 г. Започват да се ръкополагат свещеници – първоначално само бели мъже, а по-късно и мъже от други раси. Жените не могат да заемат свещеническа служба. Мормоните делят свещениците на две степени: висше и низше, с точно определени права и задължения. Висшите свещенически санове са: старейшини, седемдесетници, висши свещеници, патриарх и апостол, които могат да бъдат и на заплата. Низшите свещеници са: дяконите, учителите, свещениците и епископите. При него за първите три степени могат да бъдат благословени и